

ЧИ ПОТРІБЕН УКРАЇНІ ДОНБАС, АБО «ОСОБЛИВИЙ СТАТУС» ДЛЯ «РАКОВОЇ ПУХЛИНИ»

«Чому нами керує зграя ідіотів, ні до чого не придатних, які не спроможні навіть організувати звичайну випивку у дешевому шинку? Як же ці ідіоти спромоглися сісти нам на шию?»

*Л. Пітер і Р. Халл.
«Принцип Пітера»*

«Правильно називати означає правильно розуміти», говорили древні. Та в українців це ніяк не виходить. Після зустрічі «нормандської четвірки» в Парижі на початку жовтня президент Франції відкрито заявив про «особливий статус» частини Донбасу: «Вибори мають відбутися, і особливий статус буде застосовано на день виборів – спершу на тимчасовій основі, а потім і на постійній...». Канцлер Німеччини була ще конкретніша: «Коли настане амністія, вступить у силу закон про особливий статус, який треба згадати у Конституції України».

Таким чином, крапка у дискусіях стосовно використання словосполучення «особливий статус» – незручного для українського президента і наближених до нього владців – начебто поставлена. Однак відвертої комунікації з власним суспільством з цього приводу українська влада не демонструє.

За словами Порошенка, Київ готовий провести вибори на Донбасі, але для цього треба, щоб звідти були виведені іноземні війська («виведення іноземних військ має відбутися зараз, без будь-якої прив'язки до виборів»). Хто їх виведе і коли? Французький президент чи німецький канцлер? Чи, може, Путін? Тим паче, що в Мінській угоді-2 чітко зазначено, що кордон почнуть закривати на другий день після виборів. А наразі лідери бойовиків заявляють лише про готовність перенести так звані «вибори» з осені на наступний рік...

Взагалі кажучи, зрозуміти логіку президента України ноді не просто. Так, виступаючи на сесії Генасамблеї ООН 29 вересня у Нью-Йорку він цілком правильно заявив, що Росія веде війну проти України, хоч і не визнає це офіційно: «Незважаючи на той факт, що поки Росія відмовляється офіційно визнати пряме військове втручання, сьогодні немає жодних сумнівів, що це – агресивна війна, спрямована проти моєї країни, проти України». Невдовзі в інтерв'ю бри-

танському телеканалу BBC Two Петро Порошенко також висловив слушну думку щодо Росії: «Втрачаючи економічну конкурентоздатність, втрачаючи внутрішню підтримку й стабільність, Росія прагне дестаблізувати глобальну безпеку».

Але. Справедливо звинувачуючи Росію у спробах дестаблізувати міжнародну систему безпеки, бо ця держава створює «пояс нестабільності» від України до Сирії, український президент чомусь переконаний, що Москва відмовиться ввести можливі обмеження щодо України через її асоціацію з ЄС: «Зараз проводяться інтенсивні консультації у тристоронньому форматі Україна-ЄС-РФ, і я думаю, що результатом цих угод буде рішення уряду РФ про скасування тих можливих обмежень, які вона збирається вводити без будь-яких посилань на якісь документи».

Сподівання на цивілізовану поведінку північно-східного сусіда не можуть не розчарувати. Тим паче, що 10 жовтня під час Всеукраїнського форуму учасників АТО Президент Петро Порошенко назвав події на Донбасі «вітчизняною війною за незалежність України»: «Війна – виснажлива, важка, вітчизняна війна за незалежність України, яка почалася у 2014 році, ще продовжується». То війна у нас чи АТО? Чи не час врешті-решт визначитися з термінологією? Тим паче, що того ж дня на брифінгу голова СБУ Василь Грицак повідомив: в Україні перебуває від 6 до 9 тисяч російських військовослужбовців на постійній основі, а ще є відомості про 197 баз для підготовки терористів «ДНР» та «ЛНР» – в Криму, в Придністров'ї, в Абхазії.

На наш погляд, результати жовтневої зустрічі в Парижі – це план брутальної легітимізації сепаратистських сил і російської влади на окупованих територіях. План легалізації бандитської влади, яка перебуває і перебуватиме під безпосереднім контролем Кремля. А постійні запевнення українських високопосадовців, що вибори на частині території Донбасу пройдуть винятково за українським законодавством – це банальні політичні мантри. Не більше.

Невже Київ і справді вірить, що Путін дозволить відновити контроль над довжелезною ділянкою українсько-російського кордону? Помовчимо.

Тема амністії для кримінальних злочинців, для бойовиків – окрема тема. Амністію сепаратистів Донбасу начебто планують проводити, враховуючи «Закон про «Загальну амністію Республіки Хорватії». В цій країні автоматично амністувалися всі, хто вчинив державну зраду, займався антидержавною пропагандою та агітацією, брав участь у заколоті, чинив насильницькі дії. Чи правильно це?

«Я не могу считать соотечественником того, кто добровольно получил паспорт страны-оккупанта. И граждане вражеского государства у меня никакого сострадания не вызывают, – зізнається Георгій Тука, очільник Луганської військово-цивільної адміністрації. – До війни їх убеждали в том, что они кормят всю Украину, и они верили в это, не замечая парадокса: как нищие могут ещё и кормить кого-то? Потом они верили в истории о распятых мальчиках, бегали с триколорами, георгиевскими ленточками и прочей требухой. Честно говоря, эти люди не вызывают у меня симпатий... Ведь власть в Донбассе не поменялась, а такого отребья, как здесь, нигде в Украине при власти не было. И если мы проведём выборы, то дадим тем, кто вчера организовывал псевдореферендумы, ещё один шанс. Причём они будут не только выдвигать свои кандидатуры, но и считать голоса... Я бы хотел вернуть эти территории, но без «ваты», без сепаратистов. Их нужно обесценить билетами до Ростова и Таганрога. Как это сделать, другой вопрос: может, лишать гражданства, может, что-то ещё. Тем, кто призывает к изменению границ Украины, не место в нашей стране. А для террористов, взявших в руки оружие, должен быть один путь – тюрьма».

Все правильно – частина населення Донбасу не зуміла (не схотіла) скласти тест на здатність/придатність жити в демократичному українському суспільстві. Тим не менше чимало громадян України щиро переконані, що окуповану територію конче треба повернути, треба боротися за розуми місцевого населення, відновлювати зруйновану інфраструктуру...

Ось і Петро Порошенко заявляє, що українська влада вже накопичила більш як 10 мільярдів гривень, які можуть бути спрямовані на відновлення інфраструктури Донбасу: «Українсь-

ка влада зараз накопичила сама більш ніж 10 млрд, які може скерувати на відновлення інфраструктури. У 4-5 разів більше додадуть наші європейські та американські партнери». За словами Президента України, Німеччина готова виділити 500 мільйонів євро, які можуть бути спрямовані на відновлення Донбасу.

Заповнена «ватюю», інфікована бацилами рашизму частина території Донбасу, на якій урядом маріонеткова проросійська влада і влада безпосередньо російська, – це «ракова пухлина», яка може знищити Українську державу, якщо її («пухлину») не видалити або принаймні надійно локалізувати на певний час. Повірити в план українського президента здійснити реінтеграцію Донбасу мирним шляхом складно. На наш погляд, реалістичніше провести загальнонаціональний референдум щодо подальшої долі цього баласту. Перефразувавши О'Генрі, його «Дороги, які ми вибираємо», визнаймо, що Україна, не витримає «двох». Народний «консиліум», ймовірно, дасть «добро» на проведення «операції» – видалення/локалізації «ракової пухлини», залишивши хворій ділянці можливість самотужки інтегруватися в здорове тіло Української держави. Але в майбутньому. Зафіксувавши в українській Конституції варіант повернення «заблукалих». А для цього треба, не зволікаючи, готувати громадську думку.

Віктор Суворов, колишній російський розвідник-перебіжчик, який став відомим письменником, на запитання, що Україна має робити з окупованими територіями (відвоювати чи реінтегрувати) категорично стверджує: «Тільки стена! Нікого в «ДНР» і «ЛНР» ви не перевозпите. Есть

вещи, заложенне генетически. Если люди так легко пошли на так называемый референдум о так называемой независимости Донецкой и Луганской областей, значит, стену надо возводить уже сегодня и отделяться от этой чертовой раковой опухоли. За последние полтора года уже все поняли: Донбасс не кормит, а гонит порожняк. Вы проживете и без него, он вам не нужен. Те, кто за Украину, должен собрать вещи, уехать из «ДНР» и «ЛНР» навсегда, начать новую жизнь на мирных территориях» (<http://gordonua.com/publications/Suvorov-Rezhim-Putina-uzhe-ruhnul-a-sam-on-hodyachiy-politicheskiy-trup-101956.html>).

Так само думає і Левко Лук'яненко: «Я так само обурююся і поставаннями до Луганської та Донецької областей. Бо, знаєте, будь-яка м'якість тут недоречна, усі ті розмови: «Ну, там же наші люди, українці, не можна створювати їм труднощі...». Скажіть, а вони чинили опір окупації? Не чинили. Вони з нею змирилися? Змирилися. Ну, то, будь ласка, живіть тепер при тій тимчасовій окупації, проти якої ви не чинили ніякого опору, та пожинайте її плоди. Звичайно, у багатьох речах тут винна влада, наша влада. Але коли ці території стали територіями боротьби і війни, то смішно годувати сторону, яка воює проти тебе. Адже відомо, що харчі, які, скажімо, везе туди Ахметов, ідуть російській армії і бандитам» (<http://expres.ua/main/2015/10/21/156586-levko-lukyanenko-sogodni-treba-diyaty-radikalnishe>).

Луганський блогер Олексій Заводюк переконаний: «Є тільки один шлях розв'язати проблему Донбасу: виселити до Росії когдо, яке ненавидить Україну». На його думку, си-

туація на Донбасі зміниться лише тоді, коли звідти поїдуть етнічні росіяни, які й каламутять воду в регіоні: «Це типові заробітчани. Головне – ковбаса, а Батьківщина на десятому місці».

І далі. Цитуємо у перекладі українською: «Донбас усе-таки різний. Приблизно відсотків 30 – це етнічні росіяни. Вони готові зруйнувати увесь Донбас аби там не було України. Визначити етнічних росіян дуже просто – вони найагресивніші, зомбовані і ненависть проти України там просто дика... Рухас ними тільки ненависть до України. Тому апелювати до логіки марно. В ідеалі їх треба звідти відселити в Росію, тому що вони і самі не живуть і іншим людям життя не дадуть... Є й інший контингент, який умовно можна назвати обдуреними дурниками. Ці вже зрозуміли, що їх просто обдурили і більше в Луганську вони не хочуть».

Багато українців не розуміють, чому не вчинити дуже просто: не любивши країну – поїдь з неї. Росія велика, місця багато, роботи теж вистачає. Але. Упродовж 20 років, антиукраїнсьво забувало в їхні голови тезу, що ніякої України немає і Донбас – це суто російська земля, і вони там хазяї, а українці там взагалі ніхто. І треба сказати, що Україна всі ці 20 років мовчала і ніяк ці твердження не спростовувала. Влада на таку риторіку найчастіше запліщувала очі. Двадцять років там правила бал нечисть, а тепер ось такий несподіваний поворот...

Місцевий люмпен, який в масі своїй мало чим відрізняється від кіногероя Шарикова, щиро вірить, що Донбас – це Росія, а не Україна. І переконати їх практично неможливо, та й не треба.

Ненависть до України сіють на Донбасі етнічні росіяни. Вони, власне, ненавидять усіх і скрізь. Силою приєднавши до себе Кавказ, вони ненавидять кавказців і волають, що Росія тільки для росіян. Розумом їх і справді не зрозуміти. Безнадійно намагатися з ними про щось домовлятися або задобрювати. Вони вже ніколи не зміняться. Вони і далі сітимуть ненависть до України, чекати Путіна, голосувати за антиукраїнські партії і робити усі можливі гидоти для нашої країни.

Є тільки один варіант розв'язання цієї проблеми – виселити їх з України... Після того, що Росія влаштувала на Донбасі я переконаний, весь цивілізований світ буде щасливий, якщо вдасться розвести дві ворогуючі сторони по різних квартирах. Упевнений,

що ця ідея буде підтримана більшістю українців. Треба лише добитися від влади виконання цього плану» (http://ipress.ua/ru/mainmedia/est_tolko_odyn_put_reshyt_problemu_donbassa_viselyt_k_rossyyu_kodlo_kotore_penavydyt_ukraynu_77910.html).

Аналогічні думки в перекладі українською зустрічаємо в Сергія Ружинського: «Нагадаю, українські ЗМІ були доступні в Донецьку завжди, але «вата» дивилася «Росію». А «ватні» учителі українських державних шкіл виховували з юної порості Донбасу майбутніх бійців ДНР. І жодні спеціальні програми по українізації Донбасу цього не змінять. Тим паче, що Українська держава не має ні такого досвіду, ні ресурсів, щоб їх реалізувати».

Можна працювати з переконаннями тих, у кого вони є. Але вкрай складно ламати усталені стереотипи індивідів, не здатних до розумових процесів..

Що з цим робити? Ефективних варіантів небагато. Перший, назвемо його умовно «витискування», має на увазі стимулювання еміграції «вати». Подобається Росія-матінка? Таган-род і Перм чекають на вас!

Україна має знайти м'які форми, але при цьому дієві форми кампанії «Валіза-вокзал-Росія». Або ж створення негативних очікувань у «вати» з приводу їхнього подальшого життя в Україні, викупу за держзасоби нерухомого майна у разі еміграції в РФ... Другий варіант – «поразка в правах». Фактично, це логічне продовження і доповнення першого варіанту. Завдяки соцмережам, а також оперативній роботі правоохоронців і спецслужб, скласти умовний «ресстр вати» не так уже й складно. Ухваливши відповідні закони, Україна може обмежити в політичних правах осіб, стосовно яких є зафіксовані факти антидержавної діяльності. Наприклад, позбавивши їх права обирати і бути обраними депутатами усіх рівнів, права працювати в органах державної влади і місцевого самоврядування, у сфері освіти, в правоохоронних органах, служити в армії, працювати у важливих для національної безпеки галузях економіки.

Поразка в правах, крім усього іншого, має стимулювати «вату» від'їжджати з країни. Паралельно з цим – профілактична робота МВС і СБУ в середовищі «вати». І не треба волати про тоталітарні методи. Право на захист своєї територіальної цілісності, життя своїх громадян є у будь-якої держави. Згадайте, наші, що за нинішню спробу вати

«побухтєсть» Україна заплатила страшний ціну в тисячі життів. І продовжує платити.

Якщо ж через боязнь негативної реакції Заходу і небажання в принципі щось робити, «вату» не чіпати, вона спокійнісінько продовжить отруювати життя Україні ще багато років і десятиліть» (http://ipress.ua/articles/vatu_nuzhno_otdat_rossyyu_ynache_vse_povto_rutsya_79416.html).

Маємо усвідомити, що Німеччина, її канцлер Ангела Меркель, прагне перетворити конфлікт на Донбасі у внутрішню проблему України. Берлін й Париж переслідують власні інтереси. Але які? Прагнення спокійного й ситого життя? Закликаючи до політкоректності й співчуття до сотень тисяч біженців, архідемократична Європа не поспішає з інтегруванням 45 мільйонів українців-європейців. Де логіка? Можливо, європейські лідери сподіваються таким чином умиротворити Путіна за рахунок України? Щось схоже в історії вже було. У 1938 році. Нинішній спокій на російсько-українському фронті відносний. За великим рахунком жодна із сторін успіху не досягла. Тож можна чекати чого завгодно...

Деякі політики й політологи чинять цілком коректно порівнюють окуповану частину території Донбасу з раковою пухлиною на тілі Української держави. Маємо класичний випадок несумісності систем, відомий з біології та медицини. Соціальне суспільство скопіювало з живих систем чимало механізмів, буквально один до одного, ще тоді, коли людина навіть не підозрювала про майбутню теорію систем. І в нашому випадку принципи системного підходу до аналізу ситуації на Донбасі підтверджують цю аналогію.

І справді. Українська держава – це складний світ різноманітних взаємодіючих систем. Як і будь-яка система, держава може функціонувати лише за наявності двох видів сумісності: внутрішньої (сумісності народів, регіонів, економіки, політики, культури) і зовнішньої (сумісності з довкіллям – біосферою, державами, яким притаманні власні економіки, політика і культура, та народами, які проживають в цих державах).

У динамічних самоорганізовувальних системах, а Україна є саме такою системою, раз у раз виникають (і це закономірно) так звані критичні стани, які супроводжуються ПОРУШЕННЯМИ СУМІСНОСТІ. Такі кризові явища можуть мати лише два наслідки: або зміниться та частина сис-

теми, що є причиною НЕСУМІСНОСТІ, або система загине, якщо процеси НЕСУМІСНОСТІ зайшли надто далеко і стали необоротними. Прикладів НЕСУМІСНОСТІ соціально-економічних складових Української держави – безліч.

«Сьогодні в Україні існує серйозний конфлікт об'єктивно несумісних інтересів і цілей базової системи (суспільства в цілому) і його командного компонента (держави). Цей антагоністичний за характером конфлікт викликаний ненормальним, з погляду системології, домінуванням інтересів та цілей чинної системи державного управління як частини над інтересами й цілями суспільства як цілого. Він є лише частиною головної системної суперечності у розвитку незалежної України, що визначає її сучасний стан: гострого й базисноаспектного антагонізму між суспільством та більшістю його складових компонентів, з одного боку, і державою – з другого. У зв'язку з цим слід зауважити таке: за системними законами, коли якась складова системи не співвідносить свої інтереси та цілі з загальносистемними, не слугує їй і не працює на неї, то вона об'єктивно є не частиною даної системи, а чимсь чужим і непотрібним для неї. Якщо ж ця складова у процесі своєї взаємодії серйозно обмежує можливості існування системи та інших її компонентів, позбавляє їх потрібних для життєдіяльності субстратів (речовини, енергії, інформації), то тоді вона вже природно стає для системи не просто чужою та зайвою, але й прямо ворожою. З усіма негативними наслідками, що звідси випливають...»

Зрозуміло, що криза цілей негативного впливає на всі сфери нашого суспільного життя. Так, однією з характерних сторін української загальносистемної кризи є такий стан суспільства, який слід позначити як «цільовий вакуум». Ймовірно, цей стан можна було б визначити як особливий безцільно-невизначений стан, що виникає у перехідні періоди людської історії, коли якесь суспільство вже втратило свої старі цілі, а нових ще не має. Звичайно, ідеться не про повний дефіцит у суспільстві взагалі всіх без винятку цілей. Оскільки навіть у цей період продовжують існувати індивідуальні цілі та завдання окремих його компонентів. Проте тут мається на увазі втрата суспільством як цілим саме основної, кінцевої, загальносистемної мети, яка є одночасно спільною для всіх його компонентів» [О. Білецький].

Будь-яка динамічна нелінійна самоорганізовувальна система може існувати лише доти, доки існує внутрішня сумісність між підсистемами, які утворюють систему. Сумісність і несумісність може мати енергетичний характер, структурний та інформаційний. Енергетична та структурна несумісності містять у собі (явно чи приховано) інформаційну несумісність. Прикладом структурної несумісності може бути поява зайвої хромосоми у складі 21 пари хромосом, що призводить до порушення інтелекту людини – хвороба Дауна. Укорочення «плеча» однієї з хромосом цієї пари викликає лейкоз. Всі так звані хромосомні хвороби є наслідком структурно-інформаційної несумісності в генетичному апараті.

Якщо в організм, що контролюється жорсткою генетичною програмою, вводиться чужорідна білково-полімерна інформація – антигени, котра в будь-яких випадках є чужорідною і жодним чином не може адаптуватися з організмом за допомогою додаткової інформації, то в такому разі система для ліквідації невизначеності (несумісності) – знищення джерела чужорідної інформації, знищення агента, що викликав несумісність систем – вмикає механізм, який називається реактивністю системи.

Механізми реактивності скеровані на придушення і знищення джерела, що викликає несумісність у системі. Найкраще механізми реактивності вивчені в живих системах.

Зокрема на прикладі людського організму. Щодня в ньому відбуваються тисячі різноманітних змін, у тому числі й генетичні зміни у клітинах – так звані соматичні мутації. Кожна з них може бути або сублетальною, що зумовлює загибель клітини в момент її поділу, або нелетальною. Найважливішими для організму є нелетальні мутації. Деякі з них викликають у структурних генах зміни, які спонукають синтез нових білків, не передбачених загальною генетичною програмою. Своєю чергою ці білки (автоантигени) не можуть не вносити перешкод у внутрішні інформаційні процеси в організмі, а отже, не викликати порушення сумісності всередині організму. Щоб цього не сталося, імунна система організму виробляє проти змінених білків (автоантигенів) автоантитіла, а самі клітини підлягають знищенню іншими імунними механізмами (кілерами, макрофагами).

Реактивність – це водночас процес, який протікає від загального до часткового. Це норма системних відно-

син. Натомість ракові пухлини є системами, котрим притаманні механізми реактивності, які спрямовані проти загального, тобто проти самого організму. Ракові клітини виробляють тканинний антитіла проти здорових тканин організму.

Якщо в систему впроваджується нова система (підсистема), яка містить в собі нерозв'язане протиріччя відносно системи загалом, або ж в системі виявляється змінена підсистема, котра містить таке ж нерозв'язане протиріччя, то, щоб зберегти цілісність і внутрішню сумісність, система повинна знищити джерело цього протиріччя.

Найдавнішим і найпростішим механізмом реактивності, що спостерігається на рівні одноклітинних організмів, є механізм, який охоплює ізоляцію та знищення всього чужого, що впроваджується в організм. Так, амеба утворює травну вакуолю (ізоляція), а відтак секретує у неї ферменти, котрі руйнують структури чужого.

З ускладненням організму-системи (при збереженні раннього механізму ізоляції) у процесі самоорганізування виникає спеціальна імунна система, що містить механізми розрізнення джерела несумісності та його знищення. Система імунного захисту людського організму – це система Т- і В-лімфоцитів, яка містить різні види клітин: кілери, хелпери, супресори, макрофаги.

Під час потрапляння в організм чужорідного білка або появи його в результаті мутації ДНК у деяких клітинах чи при появі білкових молекул іншої, непередбаченої послідовності амінокислот – аутоантигенів (**своєрідних дисидентів або антисоціальних елементів у суспільстві**), кілери подають сигнал, який активує хелпери (**слідчі органи в суспільстві**), котрі розпізнають чуже. Але щоб хелпери «не захоплювались» і випадково не прийняли «своє» за «чуже», вони перебувають під стримуючим впливом супресорів. Тобто існує своєрідний «прокурорський нагляд за правоохоронними органами».

Якщо в організмі з тих чи інших причин відсутні супресори або їх бракує, то людина в такому стані схильна до аутоалергійних процесорів, вона ризикує тим, що введення їй тих чи інших ліків (наприклад, пеніциліну або лікувальної сироватки) призведе до анафілактичного шоку й смерті.

Хелпери з допомогою системи макрофагів вмикають у дію В-лімфоцити, котрі продукують антитіла, що руйнують або блокують чужорідний

білок. У демократичному суспільстві – кримінального злочинця, а в тоталітарному – політичного противника.

Патологія імунної системи організму схожа з «патологією» правозахисних органів держави. Порівняймо: відсутність супресорів в імунній системі організму людини викликає анафілаксію, а злиття прокуратури й слідчих органів призводить до правового свавілля. Ураження систем хелпером (вірусом ВІЧ) розпізнавання чужого в біологічній системі аналогічне хворобі корупції. У біологічному організмі це супроводжується накопиченням соматичних мутацій, прискореним старінням, саркомою Кіпощі – словом усім тим, що в нормальних умовах придушується системою Т-лімфоцитів. У державі масмо зростання злочинності, корупції.

Організовану злочинність і корупцію, яка десятиліттями порядкує в Україні, а на Донбасі приборала відкритих форм сепаратизму й тероризму, треба розглядати не лише як соціальну патологію, але й значно ширше – як патологію системну, а отже методи боротьби з нею повинні впливати з системних соціальних заходів захисту суспільства. Заходи мають бути розширені до системного рівня, і боротьба з «ватою» має розглядатися як боротьба з чужорідною системою, котра прагнула і прагне бути частинкою іншої системи – «рускава міра». Існування терористичного анклаву на сході України, цієї «ракової пухлини» на тілі держави смертельно небезпечно для її майбуття.

P.S.

Медицині відомі два ступені шоку. При першому, порівняно легкому, людина, прийшовши до тями, запитує: «Де я?» При важкій формі шоку вона втрачає не тільки уявлення про час і простір, але й про власну особистість і, повертаючись до притомності, задає питання: «Хто я?».

Становище, в якому нині іперебуває українське суспільство, відповідає саме другому ступеневі. Серед людей дедалі частіше звучать запитання: «Хто ми? Хто ми насправді?»

Ми – це народ, зведений історією на території, що простягнулася від Карпатських гір до Слобожанського «фронтиру», від дрімучого Полісся до Чорного моря, народ, який природа наділила незліченними скарбами. Воїстину могли б бути найбагатшими і найщасливішими на планеті. Бо, здавалось, не обділені ні розумом, ні талантами – індивідуально або ж перебуваючи в іншій соціально-економіч-

ній системі (американській, канадській тощо), українці й справді успішні (втім у політичному житті будь-якої країни українська діаспора, на жаль, не є лідером), але разом, на власній землі... Не дає спокою класичне: хто і чому винен? «Чому нами керує зряя ідіотів, ні до чого не придатних, які не спроможні навіть організувати звичайну випивку у дешевому шинку? як же ці ідіоти спромоглися сісти нам на шию?» (Л. Пітер і Р. Халл «Принцип Пітера»)...

Україна зараз перебуває у надзвичайно критичній ситуації. Зміцніла (не без допомоги, звісна річ, усіляких заморських й вітчизнинних «радників», численних «любих друзів», добре вишколених представників «п'ятої колони») соціально-економічна система (продовжує рухатись шляхом соціальної, економічної та моральної деградації).

Довго тривати цей стан невідзначеності не може. Перед Україною невеликий вибір: або стати якісно новою соціально-політичною системою, або ж піти в небуття. Державу лихоманить. Лихоманить Верховну Раду, куди масово подалася чернь, маргінали. Доля суверенної держави опинилася під загрозою. Мойра Атропос, підкуплена й підготована Росією, вже приготувала ножиці, щоб перерізати нитку української незалежності. Довго тривати це й стан невідзначеності не може.

Частина громадян України все ще живе революційними мріями, інша частина населення прагне реваншу. Перед нещасною країною маячать нові соціально-політичні кризи, викликані війною. «Часи веселі настали, нас лишилось так мало, ну їх, брате, такі часи!» (Святослав Вакарчук).

Мимоволі спадають на гадку віршовані рядки Володимира Базилевського:

*«Податися б окраденим на Січ,
та Січ давно припала нафталіном.
Мов човен в море, запливає в ніч
спустошена, як вулик, Україна»...*

А ще пригадався Сергій Параджанов: «Ніяким не бачиться мені майбутнє України! Все, що є сьогодні, так буде через сотню років. Нічого відбутися не може. Характер український. Хуторянство і боягузтво! Навчилися лиш знищувати одне одного і все. А мужніх – одиниці. Про Західну цього вже не скажу. То зовсім інший континент... Туди з намордниками – зась!».

Час робити висновки?

Олег К. РОМАНЧУК

Лугандонія

*Президенте Кучмо,
А ми вас домучимо!
Стріляємо кучно,
То колись і влучимо.
Коли не прижучимо,
Вам мотузку зсучимо!
– Дурні хлопці – мудраї,
Патріоти Ви мої!
Ми ж у двадцять першим віці
Тож дивімось Правді в вічі!
Вік – паскудний,
Але наші!
Думаймо про патронташ!
Стримаймо гарячу кров,
Бо тече вже як Дніпро!..
Хлопці, у гандоні я!
Вашу душу
Й мою мучить
Оця Лугандонія.
Порошенко
Вирік вперше
– Оце твоя доня є,
Богом клята
Переклята
Наша Лугандонія!
Вникніть у мою досаду,
Юценку віддав я владу,
А не Януковичу.
Хто недавно вам посіяв
– Україна – не Росія!
Цвіт росте до овочу...
Що ж ви губите мене.
Я ж бо вам не Паганель,
Це ж не Патагонія,
Та й не Македонія,
Не то що – Японія.
Божа це іронія –
Просто Лугандонія!
Козачки оті, Чечени!
Хапанось за скроні я,
Янукович з ними в зоні,
З бандою у зоні я,
Лугандони два,
Як поні.*

*З ними третій поні – я!
Ні Києва,
Ні Москви –
Нічия колонія.
Будем як Японія!..
Це злодії у законі
Чи просто – агонія?!
Набираюся я, басу,
Наче вже
На сконі я,
Бо немає в нас Донбасу,
А є Лугандонія!
Президенти –
Всі у схроні!
Завжди –
На кордоні я...
А під серцем,
Як змія,
Клята Лугандонія!..
Був би тут
Ахметовланд
Чи дурна Тарутія
А то всюди диверсант
А то всюди в скруті я.
Віддав би я Пінчуку
Чи коротше – доні я!
Хто ж дурний,
Хоч надрукуй –
Чия-бо Лугандонія!
Льоні – два, чому ж це я
То покличте
Донія
Чи іншого патріота.
Розберусь
У громі я
– Президенте Кучмо!
Ми миндаль Вам
Вручимо!
І не будем тузлити...
Розрубайте вузли ті!
Я меча уже кую
Вам на церемонію!
Розрубайте
Лиш змію –
Кляту Лугандонію!..*

Іван ДРАЧ

